

Arrest

nr. 295 160 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O. M. W. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Haji Nader, een dorp gelegen in het Pul-i-Khumri district van de provincie Baghlan. U woonde er met uw beide ouders en broers. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. Twee maanden voor uw vertrek begon u te werken bij het ijscrèmebedrijf Payman. Uw vader had deze job via een kennis geregeld. U kreeg een ijskar en verkocht ijsjes in de omliggende dorpen. Op een dag werd u onderweg tegengehouden door de taliban. Zij namen u mee naar hun hoofdkwartier. De taliban plaatsten een bom in uw ijskar en eisten dat u deze parkeerde voor de landbouwuniversiteit van Ziran. Hun doelwit was een nabijgelegen checkpost van de overheid. Ze gaven u vijfduizend Afghani als schadevergoeding voor de

kar. U reed daarheen, maar op honderd meter van de checkpost liet u uw ijskar staan en sprak u iemand aan van de checkpost. U werd doorzocht en ondervraagd, waarop u alles vertelde. U mocht uw vader opbellen waarna hij naar u toe kwam en erin slaagde u met behulp van de dorpsoudsten vrij te krijgen. Hij bracht u naar het huis van uw maternale oom. Diezelfde dag nog voerde de overheid een militaire operatie uit op de taliban waarbij er een iemand omkwam. In de avond kwam de taliban langs bij uw huis op zoek naar u. Ze sloegen uw vader en vroegen waar u was. Ze beschuldigden u ervan hen verklikt te hebben bij de overheid. Uw vader kwam de volgende ochtend naar het huis van uw oom en samen bespraken ze uw vertrek. Uw oom regelde daarop uw vertrek en u trok via Kabul naar Nimroz. U verliet Afghanistan ongeveer een jaar en zeven maanden geleden. U reisde via Turkije naar Griekenland, waar u gedurende anderhalve maand verbleef. Nadien reisde u door naar Servië, waar u twee maanden bleef. U trok door naar Roemenië, maar hier werden uw vingerafdrukken genomen. U wilde er geen verzoek om internationale bescherming indienen en vertrok er na twee maanden. Via een vrachtwagen ging u naar Duitsland en zo kwam u ten slotte aan in België. Hier dient u een verzoek om internationale bescherming in op 8 februari 2021. Een week na uw vertrek overhandigde de taliban een dreigbrief aan uw vader gericht aan u waarin geschreven werd dat u gedood diende te worden als u gevonden werd.

Ter staving van uw verzoek legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) deze dreigbrief (kopie), een attest van de dorpsoudsten (kopie), uw eigen taskara (origineel) en de taskara van uw vader (kopie) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer vreest u vervolgd te worden door de taliban. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen bevatten immers vaagheden en tegenstrijdigheden en stemmen bovendien niet overeen met de beschikbare informatie van het CGVS.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij registratie van uw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2021 dat u geboren bent op 28 november 2004 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), hetgeen betekent dat u op het moment van registratie in België zestien jaar oud zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 19 april 2022 verklaart u zeventien of achttien jaar oud te zijn en verwijst u hierbij naar uw taskara (CGVS, p.4). De taskara die u neerlegt stelt dat u 14 jaar was in 1397 (=maart 2018/maart 2019). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis Sint- Rafael te Leuven op 25 februari 2021, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 11/03/2021). Uw taskara volstaat niet om hier een ander licht op te werpen gezien de relatieve bewijswaarde van een dergelijke taskara zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt. De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid. Het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind kan bijgevolg niet op u worden toegepast.

Uw verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban u rekruteerde voor het plegen van een zelfmoordaanslag zijn ten tweede zeer merkwaardig. Zo zegt u dat de taliban u voor die ene keer waarbij ze u tegenhielden en dwongen een bom te plaatsen in uw ijskar, nooit eerder hadden aangesproken (zie CGVS, p.14). U geeft zelfs aan dat u niet per se gerekruteerd werd omwille van het feit dat u een ijskar had of dat u voor een andere specifieke reden werd gekozen, maar enkel werd gekozen omdat u toevallig de eerste was die taliban zag langs de weg (zie CGVS, p.15). Ook zegt u dat u oorspronkelijk de vraag van de taliban weigerde, maar dat u toch toegaf hun eis in te willigen nadat ze u dreigden te doden (zie CGVS, p.14). Uw bovenstaande verklaringen kunnen echter moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de beschikbare algemene informatie. Zo blijkt uit landeninformatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat met name zelfmoordaanslagen voor de taliban resource-intensief zijn en veel voorbereiding vergt. Rekruten dienen een sterke religieuze en ideologische overtuiging te bezitten en moeten kunnen vertrouwd worden. In addition, Taliban has established a special unit for suicide bombers. Suicide attacks are resource-intensive and Taliban invests a lot in such attacks. It is therefore strongly emphasised that those recruited for suicide assignments have to be trusted. The training will help to provide the suicide bombers with sufficient mental strength to carry out the planned attacks. Religious and ideological conviction is particularly important for those who are chosen for such assignments. Suicide bombers are important in complex, coordinated attacks in, for example Kabul city; the suicide bomber paves the way for sharpshooters in connection with such attacks. Dit is echter niet terug te vinden in uw verklaringen. Hieruit blijkt niet het geplande karakter dat taliban normaal aan de dag legt bij dergelijke complexe operaties. Ook geeft u geen aanwijzingen dat u over een diepe religieuze of ideologische overtuiging beschikt en te vertrouwen bleek voor de taliban. Integendeel, zoals eerder vermeldt weigerde u oorspronkelijk de aanslag uit te voeren. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat de manier waarop de taliban volgens u te werk ging in uw rekrutering voor een aanslag niet strookt met de algemeen beschikbare informatie en dus ook weinig geloofwaardig is.

Tegelijk kan er gewezen worden op beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) waaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Ten derde, in de hypothese dat de taliban u zou gevraagd hebben om de aanslag uit te voeren, is het opmerkelijk dat de taliban niet eens controleerde of u ze weldegelijk uitvoerde. U geeft immers aan dat u het niet weet of ze u al dan niet controleerden (zie CGVS, p.16). Zo zegt u dat de taliban twintig meter meeliep met u, maar dat ze daarna bleven staan op de weg (zie CGVS, p.16). Verder geeft u aan dat u niet wist of ze u al dan niet verder volgden en suggereert u dat u hen misschien niet zag (zie CGVS, p.16). Later tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat u op honderd meter van de locatie uw ijskar achterliet en naar de controlepost rende om de overheid te waarschuwen (zie CGVS, p.18). U werd gevraagd of u op dat moment rekening hield met de taliban die u eventueel in het oog hield, alwaar u ontwijkend op antwoordt en aangeeft dat u enkel bezig was met het plan om de soldaten te waarschuwen (zie CGVS, p.18). Dat u al dan niet wist of de taliban u volgde, maar dan zonder verpinken uw ijskar achterliet en naar de controlepost rende om de overheid te waarschuwen, is opmerkelijk te noemen en weinig aannemelijk. Verder blijkt uit dit alles, zoals eerder gezegd, geen enkele controle van de taliban of u de aanslag effectief zou uitvoeren. U zegt dat om zich ervan te verzekeren dat u de taak zou afhandelen, de taliban u bedreigde met de dood indien u de aanlag niet uitvoerde en u voegt nog toe dat de taliban u overal konden vinden (zie CGVS, p.16). Maar het feit dat de taliban geen verdere controlemaatregelen trof om na te gaan welke stappen u zette om de aanslag uit te voeren, komt naïef en amateuristisch over. De door u beschreven handelwijze van de taliban is weinig geloofwaardig. De taliban zijn immers een doorgedreven paramilitaire organisatie met jarenlange ervaring in guerrilla-oorlogvoering. Men zou bijgevolg verwachten dat de taliban een grote voorzichtigheid aan de dag zouden leggen met betrekking tot hun clandestiene operaties. Dat de taliban ook een willekeurige jongeman betrekken bij hun operaties gaat rechtlijnig in tegen de modus operandi van de taliban, en is dan ook allerminst geloofwaardig. U vermeldde immers eerder al dat u oorspronkelijk weigerde de aanslag uit te voeren (zie CGVS, p.14). Het is des te opmerkelijker dat de taliban u vijfduizend Afghani (AFN) gaf als vergoeding voor uw ijskar die zou vernield worden bij de aanslag (zie CGVS, p.14). De optelsom van het geld dat de taliban al investeerde

in u en de weinig betrouwbare indruk die u gaf aan de taliban aangezien u eerst weigerde, doen het zeer onwaarschijnlijk lijken dat de taliban u enkel met wat bedreigingen liet vertrekken met de ijskar, erop vertrouwend dat u de aanslag wel zou uitvoeren.

Ten derde bent u vaag in uw beschrijving over hoe precies u de bom diende te ontploffen, wat evenmin kan overtuigen. U werd gevraagd om de ijskar achter te laten voor de controlepost en dan gewoon weg te wandelen (zie CGVS, p. 15). Gevraagd over hoe de bom dan ontstoken zou worden, kan u niets zinnigs vertellen, enkel dat u de ijskar diende achter te laten (zie CGVS, p. 15). Aangezien u al eerder vermeldde dat de taliban u niet volgde en ze verder ook geen instructies gaven over hoe de bom te doen ontploffen, is het heel vaag te noemen over hoe de bom precies tot ontploffing diende gebracht te worden. Zeker aangezien u aangeeft dat er verder geen huizen in de buurt waren en er enkel de controlepost was (zie CGVS, p. 16). Dat de taliban u vroeg om een onbemande ijskar daar zomaar achter te laten wat meteen zou opvallen aangezien er verder geen andere gebouwen waren in de straat, zonder dan ook nog eens een duidelijk plan om de bom te ontsteken, is zeer vreemd te noemen en komt derhalve niet geloofwaardig over.

Er valt in uw relaas betreffende de aanslag ten vierde ook een tegenstrijdigheid op te merken. Zo doet u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ uitschijnen dat het een controlepost van de politie betreft die de taliban viseerde, aangezien u daar spreekt over dat u alles aan de politie vertelde over de aanslag (zie vragenlijst DVZ). Maar tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat het doelwit van de taliban het nationale leger was, en niet de politie. U beweert dat zij zich ook in de controlepost bevonden (zie CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u eerder op de DVZ verklaarde dat het een controlepost van de politie betrof en u op het CGVS beweert dat het om het leger gaat, tracht u uw weinig eensluidende verklaringen goed te praten door te stellen dat de politie zich in de controlepost bevond en het leger in een basis iets verderop. Bovendien zouden zij dezelfde controlepost delen, zo beweert u (zie CGVS, p. 17). De verklaring als zouden zowel de politie als de overheid een checkpoint delen, houdt nog enigszins steek. Maar later in het persoonlijk onderhoud op het CGVS spreekt u zich opnieuw tegen met wat u eerder bij DVZ verklaarde en haalt u de politie en het leger door elkaar. Bij DVZ verklaarde u immers zoals eerder vermeld dat u uw verhaal over de aanslag bij de politie deed (zie DVZ, CGVS Vragenlijst). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zegt u dan ineens dat u een soldaat aansprak (zie CGVS, p. 17). Gevraagd of het een soldaat van het leger of iemand van de politie betrof, antwoordt u dat het een soldaat was, hetgeen niet strookt met wat u eerder verklaarde bij DVZ (zie CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat met 'soldaat' zowel iemand van het leger als van de politie bedoeld kan worden (zie CGVS, p. 16). Dit terwijl u eerder expliciet vermeldde dat het een soldaat van het leger betrof nadat het CGVS u hiernaar had gevraagd (zie CGVS, p. 16). Dat u de politie en het leger als doelwit van de taliban door elkaar haalt doordat ze zogezegd een checkpoint delen, is nog enigszins te vergoelijken. Maar dat u zich zou vergissen op zo'n essentieel punt in uw relaas zijnde de instantie aan dewelke u uw verhaal deed, doet de wenkbrauwen fronsen en komt weinig geloofwaardig over.

U zegt ten slotte dat na dit incident de overheid een militaire operatie uitvoerde tegen de betreffende talibanleden en hierbij een taliban lid gedood werd, waarop u hiervan beschuldigd werd door de taliban. Een van de andere taliban leden zou tot op heden altijd naar uw huis komen en vragen naar u (zie CGVS, p. 13). Gegeven het feit eerder al in supra besproken, dat de zogenaamde aanslag die u diende te plegen niet geloofwaardig werd geacht kan ook aan de daaropvolgende aanval van de overheid jegens de taliban geen geloof worden gehecht. Er dient nog bijkomend opgemerkt te worden dat het zeer vreemd is dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ helemaal niets van deze zogenaamde militaire operatie van de overheid jegens de taliban vermeldt (zie vragenlijst DVZ). Gezien dit de kern van uw asielrelaas uitmaakt, dit was immers de voornaamste reden dat de taliban u tot op heden nog steeds zoekt volgens u, is het zeer vreemd dat u dit niet vermeldde bij DVZ, gevraagd naar uw problemen. Geconfronteerd hiermee, haalt u als tegenargument aan dat u bij DVZ gevraagd werd uw relaas kort te houden (zie CGVS, p. 19). Aan deze uitleg kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien dit zoals eerder gezegd de kern van uw asielrelaas betreft. Dat u zo'n essentieel element zou achterhouden wanneer er gevraagd wordt naar uw problemen is ongeloofwaardig.

Ten gevolge van de vele ongeloofwaardige elementen in uw relaas, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

De documenten die u voorlegt, met name de dreigbrief en het attest van de dorpsoudsten, kunnen weinig doen om deze ongeloofwaardigheden te weerleggen. Er kan weinig waarde aan deze documenten worden gegeven, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Dergelijk stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid

uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u niets vermeldde over de dreigbrief die u zou hebben ontvangen tijdens uw gehoor bij DVZ (zie vragenlijst DVZ). Dit terwijl dit een essentieel element betreft in uw relaas. Uw uitleg als zou u het niet vermeld hebben omdat u werd gevraagd het kort te houden, is dan ook niet afdoende (zie CGVS, p.12).

Verder legt u nog uw taskara en die van uw vader voor, maar deze documenten bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen tot op heden niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie

heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover

staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen “48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen “1, 2 en 3” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 2 en 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 10.3 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Inzake de opgeworpen schending van artikel 10.3 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

De schending van artikel 10.3 van voormelde richtlijn 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Verder merkt de Raad op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij louter melding maakt van artikel 17 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormeld artikel zou hebben geschonden. Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 17 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

2.2.4. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekende partij duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet op dienstige wijze op de schending van deze bepaling.

2.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2

februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.6. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.7. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. De Raad treedt verwerende partij vooreerst bij in haar motivering dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij reeds danig ondermijnd wordt door haar verklaringen over haar identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. In de bestreden beslissing worden dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij registratie van uw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 februari 2021 dat u geboren bent op 28 november 2004 (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), hetgeen betekent dat u op het moment van registratie in België zestien jaar oud zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 19 april 2022 verklaart u zeventien of achttien jaar oud te zijn en verwijst u hierbij naar uw taskara (CGVS, p.4). De taskara die u neerlegt stelt dat u 14 jaar was in 1997 (=maart 2018/maart 2019). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis Sint- Rafael te Leuven op 25 februari 2021, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 11/03/2021). Uw taskara volstaat niet om hier een ander licht op te werpen gezien de relatieve bewijswaarde van een dergelijke taskara zoals uit bijgevoegde objectieve informatie blijkt. De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste*

negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid. Het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind kan bijgevolg niet op u worden toegepast.”

Wat vooreerst de bemerking van verzoekende partij betreft dat de beslissing inzake haar leeftijdsbepaling ontbreekt in het aan haar overgemaakte administratief dossier, stelt de Raad vast dat uit het e-mailverkeer in het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op vraag van de raadsman van verzoekende partij een kopie van het administratief dossier heeft overgemaakt (administratief dossier, stuk 1.1), doch het is niet duidelijk welke stukken uit het administratief dossier precies werden overgemaakt. De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit blijkt dat de raadsman van verzoekende partij, wanneer hij geconfronteerd werd met het ontbreken van bepaalde stukken, het Commissariaat-generaal heeft gecontacteerd teneinde deze ontbrekende stukken alsnog te bekomen. De Raad onderstreept dat verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het Commissariaat-generaal teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoekende partij en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de desbetreffende beslissing van de dienst Voogdij zich bevindt (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, “*Beslissing van de dienst Voogdij*”).

Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar verschillende wetenschappelijke artikelen, de betrouwbaarheid van dergelijke leeftijdsonderzoeken in vraag stelt, duidt de Raad er evenwel op dat de beslissing van de dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling van verzoekende partij thans niet kan worden betwist bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, “*Beslissing van de dienst Voogdij*”). Verzoekende partij toont niet aan dat het resultaat werd betwist via de voorziene beroepsprocedure bij de Raad van State. Voor de Raad staat de beslissing van de dienst Voogdij dan ook vast.

Het gegeven dat in deze beslissing wordt gesteld dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij op datum van 25 februari 2021 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is, toont wel degelijk aan dat het uitgesloten is dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, op 8 februari 2021, 16 jaar zou zijn geweest, wat zij nochtans verklaarde (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, bijlage 26). Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij minstens drie jaar ouder is dan zij aangaf, wat een significante discrepantie is. Er kan dan ook besloten worden dat verzoekende partij wel degelijk de Belgische instanties bewust heeft trachten te misleiden over haar leeftijd, hetgeen haar algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt.

2.2.9. Verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die haar ervan beschuldigen hen te hebben verklikt bij de overheid. De taliban zou haar medewerking hebben gevraagd bij een bomaanslag, doch deze bomaanslag mislukte doordat verzoekende partij de geviseerde veiligheidsdiensten verwittigde. Hierop zou de overheid de taliban hebben aangevallen (notities CGVS, p. 13).

2.2.10. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze voorgehouden problemen met de taliban, en dit aangezien:

- (i) de beweerde wijze waarop de taliban haar zou hebben gerekruteerd voor het plegen van een zelfmoordaanslag niet aannemelijk is, nu haar verklaringen niet te verenigen zijn met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat zelfmoordaanslagen voor de taliban resource-intensief zijn en veel voorbereiding vergen, dat rekruten een sterke religieuze en ideologische overtuiging dienen te bezitten en vertrouwd moeten worden en dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering;
- (ii) het evenmin aannemelijk is dat de taliban niet eens controleerde of zij de aanslag wel degelijk uitvoerde;
- (iii) zij vaag is in haar beschrijving over hoe precies zij de bom diende te ontploffen;
- (iv) zij tegenstrijdig is omtrent de instantie waaraan zij vertelde over de aanslag;
- (v) zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van de zogenaamde militaire operatie van de overheid jegens de taliban, nochtans de voornaamste reden dat de taliban haar tot op heden nog steeds zou zoeken.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij verwijst naar een rapport uit 2012 teneinde aan te tonen dat gedwongen rekrutering wel degelijk voorkomt bij de taliban, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij hierbij de context uit het oog verliest, namelijk de situatie die gold ten tijde van haar eigen beweerde gedwongen rekrutering door de taliban, die zou hebben plaatsgevonden kort voor haar vertrek uit Afghanistan, in 2020. De motivering in de bestreden beslissing dat individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoekende partij wordt geschreven slechts zelden voorkomt is gebaseerd op het COI-rapport van EASO "*Afghanistan. Recruitment by armed groups*" d.d. september 2016 en de EUAA Country Guidance van april 2022, terwijl verzoekende partij zich steunt op niet-relevante landeninformatie uit 2012.

2.2.12. Verder kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij het onredelijk lijkt te vinden dat de verklaringen die zij aflegde bij het Commissariaat-generaal vergeleken worden met deze die zij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat haar verweten wordt bepaalde zaken niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben vermeld.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak in moeilijke omstandigheden plaatsvindt (lawaaï, meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en dat verzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een zeer algemene kritiek op de wijze waarop interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zouden verlopen, doch zonder *in concreto* aan te tonen dat zij ten gevolge van de omstandigheden waarin haar interview verliep niet de mogelijkheid had om de essentiële elementen die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar land van herkomst mee te delen. Zij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in nefaste omstandigheden zou zijn verlopen, temeer nu zij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken "*goed*" was verlopen, dat zij de tolk goed verstond en dat zij er alle redenen heeft kunnen vertellen waarom zij Afghanistan verliet (notities CGVS, p. 3). Ook verklaarde zij dat haar verklaringen achteraf aan haar werden voorgelezen en dat haar verklaringen correct genoteerd waren (notities CGVS, p. 3).

Verder voert verzoekende partij nog op algemene wijze aan dat veel verzoekers ten tijde van hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet over een advocaat beschikken en daardoor het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet beseffen. De Raad wijst er evenwel op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Er is dan ook geen enkele reden om de verklaring van verzoekende partij afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken om deze reden buiten beschouwing te houden. Verder wijst de Raad erop dat bij aanvang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst CGVS, "*Voorafgaand advies*"). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

Aangaande haar bemerking dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd haar problemen kort samen te vatten en dat zij er weinig tijd kreeg, wijst de Raad erop dat ondanks het feit dat deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een verzoeker mag worden verwacht dat hij de essentiële elementen uit zijn asielrelaas meedeelt en dit op een accurate wijze. De Raad herhaalt hierbij dat verzoekende partij bij de aanvang van haar

interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gewezen op de noodzaak om de vragen zo correct mogelijk te beantwoorden. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden zijn asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Een loutere verwijzing naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vormt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen omtrent de overheidsinstantie waaraan zij haar verhaal over de aanslag deed, noch voor de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakte van de militaire operatie van de overheid jegens de taliban en de dreigbrief die zij zou hebben ontvangen. Deze tegenstrijdigheid en omissies hebben betrekking op essentiële elementen van haar asielrelaas en doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de taliban.

Wat betreft ten slotte nog haar argument dat zij gestresseerd was tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bemerkt de Raad dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van voormelde plicht om haar asielmotieven, en zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormden van haar vlucht uit het land van herkomst, op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen.

2.2.13. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten treedt de Raad navolgende motivering van de commissaris-generaal bij, dewelke verzoekende partij geheel ongemoeid laat: *“De documenten die u voorlegt, met name de dreigbrief en het attest van de dorpsoudsten, kunnen weinig doen om deze ongeloofwaardigheden te weerleggen. Er kan weinig waarde aan deze documenten worden gegeven, gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Dergelijk stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u niets vermeldde over de dreigbrief die u zou hebben ontvangen tijdens uw gehoor bij DVZ (zie vragenlijst DVZ). Dit terwijl dit een essentieel element betreft in uw relaas. Uw uitleg als zou u het niet vermeld hebben omdat u werd gevraagd het kort te houden, is dan ook niet afdoende (zie CGVS, p.12).*

Verder legt u nog uw taskara en die van uw vader voor, maar deze documenten bewijzen hoogstens uw identiteit en herkomst, hetgeen tot op heden niet in twijfel wordt getrokken.”

2.2.14. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.15. Daarnaast voert verzoekende partij in het verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) ‘verwestering’. Zij zet uiteen dat terugkeerders zowel dreigen te worden vervolgd door de taliban, omdat zij zullen worden beschouwd als ‘besmet’ met de westerse waarden, evenals door de lokale gemeenschap.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een

eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd. Immers komt zij niet verder dan het verwijzen naar het loutere gegeven dat zij intussen “*al sinds enige tijd*” in het buitenland verblijft. Echter brengt zij geen enkele concrete informatie aan, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, die Afghanistan ongeveer drie jaar geleden verliet (in 2020), dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de huidige Afghaanse waarden en normen. Verder onderstreept de Raad nog dat verzoekende partij blijkens bovengenoemd leeftijdsonderzoek reeds meerderjarig was bij haar vertrek uit Afghanistan en derhalve aldaar haar vormende jaren heeft doorgebracht. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan ongeveer drie jaar geleden verliet, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft waarmee zij nog contact heeft (notities CGVS, p. 8). Tevens blijkt dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtu en aanduidt moslim te zijn (notities CGVS, p. 6).

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.16. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (notities CGVS, p. 8), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*”. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “*a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*”

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 die door

verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de voorliggende informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.2.17. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie bekritiseert, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, wijst de Raad er evenwel op dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Het volstaat niet dat verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is. Mede gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota d.d. 24 augustus 2023 (rechtsplegingsdossier, stuk 7), oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Wat betreft het aangehaalde arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, onderstreept de Raad nog dat er thans voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.2.19. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.22., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.20. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.21. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Waar verzoekende partij betoogt dat het voorbarig is om te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, benadrukt de Raad evenwel dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening heeft gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Verzoekende partij komt wederom niet verder dan het louter opnieuw benadrukken van deze pijnpunten, zonder echter *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Zij het tevens opgemerkt dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestiging vindt in de recentere informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

In zoverre verzoekende partij, met haar uiteenzetting over het uitvoeren van een Fact-Finding Mission, *in casu* naar Afghanistan, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Inzake de bemerking dat de bestreden beslissing geen analyse bevat van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, namelijk Baghlan, duidt de Raad er evenwel op dat verzoekende partij geen concrete objectieve gegevens bijbrengt waaruit blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, Baghlan, dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan zulks op enerlei wijze worden afgeleid uit de door partijen bijgebrachte informatie. De Raad bemerkt hierbij nog dat de in het verzoekschrift geciteerde informatie aangaande de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst betrekking heeft op de veiligheidssituatie aldaar in de aanloop naar en ten tijde van de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en aldus geen betrekking heeft op de actuele veiligheidssituatie in haar regio van herkomst.

Daarnaast duidt de Raad er ook hier op dat haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en in het bijzonder het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, niet dienstig is in haar verweer, nu deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Tevens herhaalt de Raad dat er thans voldoende informatie voorligt over de actuele (veiligheids)situatie in Afghanistan.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.22. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 19 april 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.23. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.24. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT